

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobců: **T. P., státní příslušnost Ukrajina**, t. č. pobytem X, zastoupen P. K. C., obecným zmocněncem, bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-28586-5/SO-2011 ze dne 24. 7. 2012,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í

Žalobce se žalobou podanou dne 17. 8. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, č. j. MV-28586-5/SO-2011 ze dne 24. 7. 2012, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství cizinecké policie Praha, č. j. CPPH-071736/CI-2010-60 ze dne 29. 11. 2010 ve věci neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) druhá část věty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Správní orgán prvního stupně žádosti o povolení k pobytu neprodloužil, neboť cizinec minimálně v době od 28. 11. 2008 do 31. 8. 2009 nebyl přihlášen na PSSZ, nepodnikal jako

osoba samostatně výdělečně činná, (dále jen „OSVČ“), tudíž po výše uvedenou dobu neplnil ani účel pobyt podnikání, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, což je závažná překážka pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce podal dne 16. 2. 2011 odvolání, které doplnil dalším potvrzením PSSZ ze dne 24. 1. 2011, že nemá k tomuto datu splatný nedoplatek na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále, a že je veden jako OSVČ od 1. 11. 2008 dosud.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítnul. Konstatoval, že žalobce podal dne 10. 6. 2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Předchozí pobyt mu byl za účelem podnikání povolen na dobu od 28. 11. 2008 do 27. 11. 2010, což je rozhodná doba pro posouzení účelu pobytu v předchozím období. Uvedl, že účastník řízení předložil v průběhu správního řízení o jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu tři potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení, (dále jen „PSSZ“), a to ze dne 2. 9. 2010, 15. 11. 2010 a 24. 1. 2011, přičemž z potvrzení ze dne 2. 9. 2010 vyplývá, že byl veden v evidenci PSSZ jako OSVČ od 1. 9. 2009 do 30. 9. 2009 a následně od 1. 4. 2010 dosud. V potvrzení PSSZ ze dne 15. 11. 2010, že byl v evidenci jako OSVČ od 1. 9. 2010 dosud, když si zpětně doplatil na PSSZ pojistné za předchozí období. V potvrzení PSSZ ze dne 24. 1. 2011 se potom uvádí, že je veden jako OSVČ od 1. 11. 2008 dosud.

Z uvedeného je zřejmé, že účastník řízení minimálně od 28. 11. 2008 do 31. 8. 2009, tj. devět měsíců, sám z vlastní vůle ukončil samostatnou výdělečnou činnost, v této době nepodnikal jako OSVČ, a tudíž po tuto dobu neplnil ani účel pobytu. Uvedené sám potvrdil do protokolu, uvedl, že podniká ve stavebnictví a z evidence PSSZ se odhlásil, neboť v té době neměl zakázky a příjem.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž vypořádal s námitkami proti použití ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal především, že se žalovaný řádně nevypořádal s faktem, že žalobce rovněž doložil potvrzení PSSZ ze dne 24. 1. 2011, v němž je uvedeno, že je evidován jako OSVČ od 1. 11. 2008 dosud.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 22. 1. 2013 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2011-69, bylo možné shledat nenaplnění účelu předchozího pobytu cizince [a tedy závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců] i za situace, kdy cizinec v době rozhodování správního orgánu již podnikal.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 7. 11. 2010 s žalobcem soud zjistil, že žalobcem po řádném poučení na otázku jakou činnost vykonával v době od 28. 11. 2008 do 31. 8. 2009 a dále od 1. 10. 2009 do 31. 3. 2010, kdy nebyl registrován u PSSZ, sdělil „V tomto období jsem neměl pracovní zakázky, obor, v němž podnikám je sezónní – zateplování domů a fasády. Dostavil jsem se na PSSZ a pracovnice mi řekla, že se mohu odregistrovat a zaregistrovat, až budu mít příjem. Netušil jsem, že musím plnit závazky u PSSZ po celou dobu mého povoleného pobytu.“ Dále uvedl, že v ČR opravdu podniká a je ochoten veškeré závazky zpětně uhradit.

V inkriminované věci žalobce sám v podané žalobě nezpochybnil skutečnost, že v době od 28. 11. 2008 do 31. 8. 2009 a dále od 1. 10. 2009 do 31. 3. 2010, kdy nebyl registrován u PSSZ, samostatnou výdělečnou činnost nevykonával. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce od 28. 11. 2008 do 31. 8. 2009 a dále od 1. 10. 2009 do 31. 3. 2010, nepodnikal jako OSVČ, což je dostatečně podloženo sdělením PSSZ ze dne 2. 9. 2010, že žalobce byl před opravou registrace dne 15. 11. 2010 veden jako OSVČ v době od 1. 9. 2009 do 30. 9. 2009 a dále od 1. 4. 2010 dosud. O přerušení výkonu samostatné výdělečné činnosti svědčí i vyjádření žalobce zaznamenané v protokolu ze dne 7. 11. 2010 a jím uvedený údaj o zahájení činnosti OSVČ v potvrzení PSSZ ze dne 2. 9. 2010.

Pokud žalobce ke svému odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí připojil jako důkaz své podnikatelské činnosti v inkriminovaném období od 28. 11. 2008 do 27. 11. 2010, tedy v rozhodné době pro posouzení účelu pobytu v předchozím období, v pořadí třetí potvrzení PSSZ, a to ze dne 24. 1. 2011, v němž se uvádí, že žalobce je v evidenci OSVČ od 1. 11. 2008 dosud a platební výměr vystavený Finančním úřadem pro Prahu 10 na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2011, nemohl soud stejně jako před ním žalovaný, považovat tyto písemnosti za důkazy o podnikatelské činnosti v inkriminovaném

období od 28. 11. 2008 do 27. 11. 2010, tedy v rozhodné době pro posouzení účelu pobytu v předchozím období.

Městský soud v Praze v návaznosti na jednotlivé žalobní body musel konstatovat, že v odůvodnění obou správních orgánů je vyložena přezkoumatelným způsobem návaznost zákonných ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, o která opírají svá rozhodnutí, i skutková zjištění, na jejichž základě byla citovaná zákonná ustanovení na případ žalobce aplikována.

Na základě skutečností obsažených ve správním spise dospěl soud k závěru, že pokud žalobce při odhlášení na PSSZ uvedl, že ukončil podnikatelskou činnost, vyplývá z toho, že přestal splňovat účel povoleného pobytu. Městský soud v Praze proto musel přisvědčit závěrům správních orgánů, že žalobce neplnil účel pobytu a tak byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Přihlašování a odhlašování učinil žalobce z vlastní vůle na PSSZ tímto přihlašováním a odhlašováním u PSSZ žalobce obchází předpisy České republiky, kdy na jedné straně neplní své povinnosti jako OSVČ, jestliže podniká, kterou je být přihlášen k odvodům sociálního zabezpečení a platit odvody sociálního zabezpečení, a jestliže nepodniká, musel si být vědom skutečnosti, že neplní účel pobytu, a tedy se na území nezdržuje legálně.

Městský soud v Praze opřel své závěry o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2011-69, v němž se předně neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatoval, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mj. ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud v Praze tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jestliže obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem podle žalovaného na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců. K obecné námitce problematické aplikace a protichůdnosti jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud poznamenal, že ve vztahu k projednávané věci bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní orgány ve věci stěžovatele rozhodly.

Pokud jde o výklad pojmu „závažná překážka“, jedná se o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání

stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 10/2003–53). Městský soud v Praze v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyšší správní soud z obsahu obou správních rozhodnutí ověřil, že se správní orgány zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky. V rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu správní orgány aplikaci tohoto neurčitěho pojmu odůvodnily a specifikovaly, že závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu, přičemž jednání žalobce podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných od PSSZ a výpovědi žalobce učiněné do protokolu dne 7. 11. 2010. Správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2011-69).

Skutková zjištění v případě žalobce vedla ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců správní orgán k závěru o naplnění skutkové podstaty závažné překážky neplnění účelu pobytu cizince na území, která v jeho případě vedla k neprodloužení dlouhodobého pobytu. Ze skutkových závěrů projednávané věci vyplývá, že důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu neplnění jeho účelu bylo především vědomé a dobrovolné prohlášení učiněné žalobcem na PSSZ o ukončení podnikatelské činnosti. Tuto skutečnost žalobce v průběhu řízení nezpochybňoval.

Žalobce do protokolu dne 7. 11. 2010 na otázku, jakou činnost vykonával v době od 28. 11. 2008 do 31. 8. 2009 a dále od 1. 10. 2009 do 31. 3. 2010, kdy nebyl registrován u PSSZ, sdělil „V tomto období jsem neměl pracovní zakázky, obor, v němž podnikám je sezónní – zateplování domů a fasády. Dostavil jsem se na PSSZ a pracovnice mi řekla, že se mohu odregistrovat a zaregistrovat, až budu mít příjem. Netušil jsem, že musím plnit závazky u PSSZ po celou dobu mého povoleného pobytu.“

Žalobce tedy dle svého vyjádření se odhlásil vědomě na dobu, kterou vzhledem k okolnostem nelze označit za přechodnou, přestal fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Tvrzení žalobce, že v současné době podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.

Z obsahu předloženého správního spisu lze konstatovat, že v průběhu celého správního řízení nevystala pochybnost o tom, že žalobce po dobu, kdy nebyl přihlášen na PSSZ a pobýval na území České republiky, nepodnikal. Pokud by žalobce podnikal, nebylo důvodu odhlašovat se z PSSZ, musel odhlášením se z PSSZ vědomě porušit předpisy anebo v případě, že nepodnikal a odhlášení na PSSZ učinil v souladu s právními předpisy, musel si být současně vědom, že neplní účel pobytu. Postup správních orgánů odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (zásada materiální pravdy), který vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu. Pokud bylo žalobci uděleno povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, byl žalobce povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení.

Žalovaný správní orgán, jakož i správní orgán prvního stupně postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců, nebyla rovněž porušena zásada zákazu zneužití správního uvážení, když obě rozhodnutí byla řádně a srozumitelně odůvodněna. Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl důvody výroku, označil podrobně podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil a řádně vyložil právní předpisy, podle nichž postupoval. Vypořádal se rovněž s odvolacími námitkami žalobce.

Městský soud v Praze dále opřel své rozhodnutí o závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 7 As 82/2011–81, podle něhož „u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“. Tytéž závěry lze aplikovat i v projednávané věci.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. října 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová